

„Jo, jeg havde tænkt at gaa derhen,“ sagde hun. „Men der sker vel ingenting. Det er jo bare Finansloven, der skal gøres færdig.“

„Og om Ministerudnævnelsen forlyder der stadig ikke noget nærmere? Jeg er forresten ikke i Tvivl om, at det bliver Provsten. Tyrstrup vil engang vise sig som Helt. Han tør ikke andet for Gjørup. Og desuden har han jo et helt Helvede af Præster i sin Slægt. — Men hvad er der? Du sidder saa urolig. Veed du noget alligevel?“

„Nu skal du ikke spørge, Ven! Nu skal du sove.“

„Slidder-Sladder! Har du hørt noget, saa ud med Sproget! Sid ikke der, som om du havde Mavepine!“

Hun kunde ikke undslippe. Hans Tone blev tilsidst saa ophidset og grov, at hun maatte fortælle, hvad Direktør Zaun havde meddelt hende.

Hvor forberedt Enslev havde været, følte han det alligevel et Øjeblik, som om Verdensløbet standsede. Det var første Gang i mange Aar, at man saa aabenlyst satte sig op imod hans Vilje.

Han tog et Nøgleknippe fra Natbordet, rakte Frøken Evaldsen det og sagde:

„Gaa ind i min Stue! Der ligger et Papir under Skrivebordsklappen. Hent mig det! Du kender Nøglen.“

Da hun kom tilbage, sagde han videre:

„For en Sikkerheds Skyld opsatte jeg det Dokument der, inden jeg i Eftermiddags krøb i Seng. Du maa gerne læse det.“

Veninden foldede Papiret ud. Der stod kun nogle faa